

GRISHAVERSE

ΔΗΜΟΦΙΛΕΣ ΣΤΟ #BOOKTOK

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

NETFLIX

ΕΠΙΣΗ ΑΠΟ
ΤΗ ΛΙ ΜΠΑΡΝΤΟΥΓΚΟ
ΣΚΙΣΣ ΚΑΙ ΟΣΤΑ,
ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ
NETFLIX

ΛΙ ΜΠΑΡΝΤΟΥΓΚΟ

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Γκρίσα 3. Καταστροφή και αναγέννηση**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Ruin and Rising**
Από τις Εκδόσεις HENRY HOLT AND COMPANY, Νέα Υόρκη 2014
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Leigh Bardugo
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Natalie C. Sousa και Ellen Duda
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© Leigh Bardugo, 2014

© Χάρτη: Keith Thompson, 2014

Grishaverse logo and Grishaverse monogram used on cover and spine with permission. ™ and © 2017 Leigh Bardugo. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4542-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4543-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΙ ΜΠΑΡΝΤΟΥΓΚΟ

GRISHAVERSE

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΚΑΙ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Για τον πατέρα μου, Χαρβ –
Μερικές φορές οι ήρωές μας δεν επιβιώνουν ως το τέλος.*

ΤΟ ΝΗΣΙ
ΤΗΣ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗΣ

ΛΕΦΛΙΝ

ΓΕΛΚΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΩΝ ΟΣΤΙΩΝ
ΒΙΑΚΙ

ΝΟΒΙ
ΖΕΜ

ΓΟΥΕΝΤ

ΚΟΚΚΙΝΟ
ΛΙΜΑΝΙ

ΛΙΜΑΝΙ ΙΜΣ

ΣΡΙΦΠΟΡΤ

ΙΜΣ
ΤΣΙΝ

ΚΟΦΤΟΝ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΚΕΤΕΡΝΤΑΜ

ΚΕΡΤΣ

ΧΕΡΣΑΘΑ
ΓΕΦΥΡΑ

ΝΟΤΙΕΣ
ΑΠΟΙΚΙΕΣ

Εικονογράφηση χάρτη: Κιθ Τόμπσον

© Leigh Bardugo, 2014 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ΟΙ ΓΚΡΪΣΑ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΦΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΚΟΡΠΟΡΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ)

Καρδιοφροντιστές
Θεραπευτές

ΑΙΘΕΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΛΗΤΕΥΤΩΝ)

Λαίλαπες
Πυρολάτρες
Κυρίαρχοι της Παλίσροιας

ΜΑΤΙΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ)

Ανθεκτικοί
Αλχημιστές

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ ήταν Ιζουμρούντι, το μεγάλο σκουλήκι, και κάποιοι ισχυρίζονταν ότι είχε φτιάξει τα τούνελ που εκτείνονταν κάτω από τη Ράβκα. Άρρωστο από την πείνα, έτρωγε λάσπη και χαλίκια, χωνόταν όλο και πιο βαθιά μέσα στη γη, ψάχνοντας κάτι για να χορτάσει, αλλά είχε προχωρήσει πολύ βαθιά και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ήταν απλώς μια ιστορία, αλλά στον Λευκό Καθεδρικό ο κόσμος φρόντιζε να μην απομακρύνεται πολύ από τους διαδρόμους που κύκλωναν τα κύρια σπήλαια. Παράξενοι ήχοι αντηχούσαν μέσα από τον σκοτεινό λαβύρινθο από τούνελ, βογκητά και ανεξήγητες βοές· ψυχροί θύλακες σιωπής διακόπτονταν από χαμηλά συρίγματα, που ίσως να μην ήταν τίποτα ή ίσως να ήταν οι ελικοειδείς κινήσεις ενός μακρόστενου σώματος, που πλησίαζε όλο και περισσότερο μέσα από κάποιον κοντινό διάδρομο ψάχνοντας ένα θήραμα. Εκείνες τις στιγμές ήταν εύ-

κολο να πιστέψει κανείς ότι ο Ιζουμρούντ εξακολουθούσε να ζει κάπου, περιμένοντας να ξυπνήσει από το κάλεσμα ηρώων, ενώ ονειρευόταν το υπέροχο γεύμα που θα απολάμβανε αν απομακρυνόταν κάποιο αβοήθητο παιδί και κατέληγε στο στόμα του. Ένα τέτοιο τέρας ξεκουράζεται· δεν πεθαίνει.

Το αγόρι είπε στο κορίτσι αυτή την ιστορία, αλλά και άλλες, όλες τις νέες ιστορίες που μπόρεσε να μάθει, τις πρώτες μέρες όταν του επέτρεπαν να την πλησιάζει. Καθόταν δίπλα στο κρεβάτι της, προσπαθώντας να την κάνει να φάει, ακούγοντας το επίπονο σφύριγμα των πνευμόνων της, και της έλεγε την ιστορία ενός ποταμού, τον οποίο είχε δαμάσει ένας ισχυρός Κυρίαρχος της Παλίρροιας και είχε εκπαιδευτεί να σκάβει στρώματα βράχων αναζητώντας ένα μαγικό νόμισμα. Ψιθύριζε για τον φτωχό καταραμένο Πελιέκιν, που πάσχιζε για χίλια χρόνια δουλεύοντας με τη μαγική του αζίνα, αφήνοντας σπήλαια και περάσματα στο διάβα του, ένα μοναχικό πλάσμα που δεν αναζητούσε τίποτα περισσότερο από έναν περισπασμό, συγκεντρώνοντας χρυσό και κοσμήματα που δε σκόπευε να ξοδέψει ποτέ.

Μετά, ένα πρωί, όταν ήρθε το αγόρι, βρήκε ένοπλους άντρες να του απαγορεύουν την είσοδο στο δωμάτιο του κοριτσιού. Και όταν εκείνος αρνήθηκε να φύγει, τον απομάκρυναν από την πόρτα της σιδεροδέσμιο. Ο ιερέας προειδοποίησε το αγόρι ότι η πίστη θα του έφερνε γαλήνη και η υπακοή θα τον βοηθούσε να παραμείνει ζωντανός.

Κλειδωμένη μέσα στο κελί της, μόνη της, έχοντας συντροφιά μόνο το νερό που έσταζε και τον αργό χτύπο της καρδιάς της, το κορίτσι ήξερε ότι οι ιστορίες για τον Ιζουμρούντ ήταν αληθινές. Την είχε καταπιεί ολόκληρη,

την είχε καταβροχθίσει, και μέσα στην τεράστια αλαβάστρινη κοιλιά του Λευκού Καθεδρικού είχε απομείνει μόνο η Αγία.

Η ΑΓΙΑ ΞΥΠΝΟΥΣΕ κάθε μέρα ακούγοντας να ψέλνουν το όνομά της και κάθε μέρα ο στρατός της μεγάλωνε, με τα τάγματά του να γεμίζουν από πεινασμένους και απελπισμένους, από τραυματισμένους στρατιώτες και παιδιά που δεν ήταν καλά καλά αρκετά μεγάλα για να κρατάνε τουφέκια. Ο ιερέας έλεγε στους πιστούς ότι κάποια μέρα θα γινόταν Βασίλισσα, και τον πίστευαν. Αλλά αναρωτιούνταν για τους τραυματισμένους και μυστηριώδεις συντρόφους της: τη Λαίλαπα με τα κατάμαυρα μαλλιά και την κοφτερή γλώσσα, την Κατεστραμμένη με το μαύρο σάλι προσευχής και τις φρικτές ουλές, τον χλωμό λόγιο που κρυβόταν με τα βιβλία του και τα παράξενα όργανά του. Αυτά ήταν τα θλιβερά απομεινάρια του Δεύτερου Στρατού – ακατάλληλη συντροφιά για μια Αγία.

Αίγιοι ήξεραν ότι ήταν τσακισμένη. Η όποια δύναμη με την οποία είχε ευλογηθεί, θεϊκή ή άλλη, είχε χαθεί – ή τουλάχιστον βρισκόταν πολύ μακριά για να μπορεί να τη φτάσει. Κρατούσε τους ακολούθους της σε απόσταση για να μη δουν ότι τα μάτια της ήταν σκοτεινές κοιλότητες, ότι η ανάσα της έβγαινε με φοβισμένα αγκομαχητά. Περιπατούσε αργά, διστακτικά, με τα τσακισμένα κόκαλά της εύθραυστα μέσα στο σώμα της, αυτό το άρρωστο κορίτσι πάνω στο οποίο στηριζόνταν όλες τους οι ελπίδες.

Στην επιφάνεια, ένας νέος Βασιλιάς κυβερνούσε με τον σκιώδη στρατό του και απαιτούσε να επιστρέψει η Κλητεύτρια του Ήλιου. Εξαπέλυε απειλές και πρόσφερε αμοιβές, αλλά η απάντηση που λάμβανε ερχόταν με

τη μορφή πρόκλησης – από έναν παράνομο που ο κόσμος είχε ονομάσει Πρίγκιπα του Αέρα. Χτυπούσε κατά μήκος του βόρειου συνόρου, βομβαρδίζοντας τις γραμμές εφοδιασμού, αναγκάζοντας τον Σκιώδη Βασιλιά να ανανεώσει το εμπόριο και να ταξιδεύει μέσα στο Διάσελο έχοντας μόνο την τύχη και τη φωτιά των Πυρολατρών για να κρατάνε τα τέρατα μακριά. Κάποιοι έλεγαν ότι αυτός ο ανταγωνιστής ήταν ένας Λαντσόφ πρίγκιπας. Άλλοι έλεγαν ότι ήταν ένας Φγερντανός επαναστάτης που αρνιόταν να πολεμήσει στο πλευρό μαγισσών. Αλλά όλοι συμφωνούσαν ότι θα πρέπει να είχε δικές του δυνάμεις.

Η Αγία τράνταζε τα κάγκελα του υπόγειου κλουβιού της. Αυτός ήταν ο δικός της πόλεμος και απαιτούσε ελευθερία για να τον δώσει. Ο ιερέας αρνιόταν.

Αλλά εκείνος είχε ξεχάσει ότι, πριν εκείνη γίνει Γκρίσα και Αγία, ήταν ένα φάντασμα του Κέραμσιν. Εκείνη και το αγόρι είχαν συγκεντρώσει μυστικά όπως ο Πελιέκιν συγκεντρώνει θησαυρούς. Ήξεραν πώς να είναι κλέφτες και φαντάσματα, πώς να κρύβουν τη δύναμη, καθώς και την πονηριά. Όπως οι δάσκαλοι στο υποστατικό του Δούκα, ο ιερέας νόμιζε ότι ήξερε το κορίτσι και ήξερε για ποιο πράγμα ήταν ικανή.

Έκανε λάθος.

Δεν άκουγε την κρυφή τους γλώσσα, δεν καταλάβαινε την αποφασιστικότητα του αγοριού. Δεν είδε τη στιγμή που το κορίτσι έπαψε να σηκώνει την αδυναμία της σαν ένα φορτίο και άρχισε να τη φοράει σαν μια αμφίεση.

ΣΤΕΚΟΜΟΥΝ ΣΕ ένα σκαλισμένο πέτρινο μπαλκόνι, με τα χέρια μου απλωμένα, τρέμοντας μέσα στα φτηνά ρούχα μου, και προσπάθησα να δώσω μια καλή παράσταση. Το κεφάλι μου ήταν φτιαγμένο από διάφορα κομμάτια ραμμένα μεταξύ τους, απομεινάρια από το φόρεμα που φορούσα τη νύχτα που το σκάσαμε από το παλάτι και από κακόγουστες κουρτίνες που μου είχαν πει ότι προέρχονταν από κάποιο άχρηστο πλέον θέατρο κάπου κοντά στη Σάλα. Χάντρες από τους πολυελαίους του προθάλαμου αποτελούσαν το στρίφωμα. Το κέντημα στα μανικέτια είχε ήδη αρχίσει να ξηλώνεται. Ο Ντέιβιντ και η Τζένια είχαν κάνει ό,τι μπορούσαν, αλλά οι πόροι κάτω από τη γη ήταν περιορισμένοι.

Από μακριά, φαινόταν πειστικό, λαμπυρίζοντας χρυσαφένιο στο φως που έδειχνε να βγαίνει από τις παλάμες μου, στέλνοντας έντονες λάμπες πάνω από τα εκστασιασμένα πρόσωπα των ακολούθων μου που βρίσκονταν από

κάτω. Από κοντά, έβλεπες μόνο ξηλωμένες κλωστές και ψεύτικη γυαλάδα. Όπως εγώ. Η ξεφτισμένη Αγία.

Η φωνή του Άπαρατ βρόντηξε μέσα στον Λευκό Καθεδρικό και το πλήθος άρχισε να ταλαντεύεται, με τα μάτια κλειστά και τα χέρια υψωμένα, ένας αγρός από παπαρούνες, με μπράτσα σαν ωχρά κοτσάνια που κινούνταν από κάποιον άνεμο τον οποίο δεν μπορούσα να νιώσω. Ακολούθησα μια χορογραφημένη σειρά από προμελετημένες χειρονομίες έτσι ώστε ο Ντέιβιντ και ο όποιος Πυρολάτρης τον βοηθούσε αυτό το πρωί να μπορεί να ακολουθεί τις κινήσεις μου από τη θέση τους στην αίθουσα που ήταν κρυμμένη πάνω ακριβώς από το μπαλκόνι. Έτρεμα τις πρωινές προσευχές, αλλά, σύμφωνα με τον ιερέα, αυτές οι ψεύτικες επιδείξεις ήταν απαραίτητες.

«Είναι ένα δώρο που κάνεις στον λαό σου, Σάνκτα Αλίνα», έλεγε. «Είναι ελπίδα».

Στην πραγματικότητα, ήταν μια ψευδαίσθηση, ένα αμυδρό ίχνος του φωτός που πρόσταζα κάποτε. Η χρυσαφένια ομίχλη στην πραγματικότητα ήταν φωτιά των Πυρολατρών, που αντικατοπτριζόταν πάνω σε ένα κάτοπτρο που είχε κατασκευάσει ο Ντέιβιντ από γυαλί που είχε διασώσει. Ήταν κάτι σαν τα κάτοπτρα που είχαμε χρησιμοποιήσει κατά την αποτυχημένη μας προσπάθεια να αποκρούσουμε την ορδή του Ντάρκλινγκ κατά τη διάρκεια της μάχης στην Ος Άλτα. Μας είχαν αιφνιδιάσει και η δύναμή μου, τα σχέδιά μας, όλη η εφευρετικότητα του Ντέιβιντ και η ευρηματικότητα του Νικολάι δεν ήταν αρκετά για να σταματήσουν τη σφαγή. Από τότε, δεν μπορούσα να κλητεύσω ούτε μια ακτίνα. Αλλά οι περισσότεροι στο ποίμνιο του Άπαρατ δεν είχαν δει ποτέ τι μπορούσε να κάνει πραγματικά η Αγία τους και, για την ώρα, αυτή η εξαπάτηση ήταν αρκετή.

Ο Άπαρατ ολοκλήρωσε το κήρυγμά του. Αυτό ήταν το σήμα για το τέλος. Ο Πυρολάτρης άφησε το φως να δυναμώσει γύρω μου. Τιναζόταν και τρεμούλιαζε με αστάθεια και τελικά έσβησε καθώς κατέβασα τα χέρια μου. Λοιπόν, τώρα ήξερα ποιος είχε βάρδια με τον Ντέιβιντ. Σήκωσα το βλέμμα μου και κοίταξα βλοσυρά προς τη σπηλιά. *Ο Χάρσοου*. Πάντα παρασυρόταν. Τρεις Πυρολάτρες είχαν καταφέρει να βγουν ζωντανοί από τη μάχη στο Μικρό Παλάτι, αλλά η μία είχε πεθάνει μερικές μέρες αργότερα από τα τραύματά της. Από τους δύο που παρέμεναν, ο Χάρσοου ήταν ο πιο δυνατός και ο πιο απρόβλεπτος.

Κατέβηκα από την εξέδρα, ανυπομονώντας να απομακρυνθώ από τον Άπαρατ, αλλά το πόδι μου υποχώρησε και σκόνταψα. Ο ιερέας με έπιασε από το μπράτσο για να με συγκρατήσει.

«Πρόσεχε, Αλίνα Σταρκόφ. Είσαι ασύνετη με την ασφάλειά σου».

«Ευχαριστώ», είπα. Ήθελα να αποτραβηχτώ από κοντά του, να απομακρυνθώ από τη βρόμα σκαμμένου χώματος και λιβανιού που κουβαλούσε πάντα μαζί του.

«Δε νιώθεις καλά σήμερα».

«Απλώς είμαι αδέξια». Ξέραμε και οι δυο ότι αυτό ήταν ψέμα. Ήμουν πιο δυνατή από τη μέρα που είχα έρθει στον Λευκό Καθεδρικό –τα οστά μου είχαν γιατρευτεί, κατάφερνα να τρώω τα γεύματά μου χωρίς να κάνω εμετό– αλλά ήμουν ακόμα ευάλωτη, το σώμα μου βασανιζόταν από πόνους και συνεχή κούραση.

«Μια μέρα ξεκούρασης, ίσως».

Έσφιξα τα δόντια μου. Άλλη μια μέρα που θα έμενα υπό περιορισμό στο δωμάτιό μου. Κατάπια την αγανάκτησή μου και χαμογέλασα αδύναμα. Ήξερα τι ήθελε να δει.

«Κρυώνω πολύ», είπα. «Λίγος χρόνος στο Καζάνι θα μου έκανε καλό». Αυτό ήταν αλήθεια. Οι κουζίνες ήταν το μοναδικό μέρος στον Λευκό Καθεδρικό όπου δεν υπήρχε υγρασία. Αυτή την ώρα, τουλάχιστον μία από τις φωτιές που χρησιμοποιούσαν για να ετοιμάσουν το πρωινό θα ήταν αναμμένη. Το μεγάλο στρογγυλό σπήλαιο θα ήταν γεμάτο με τις μυρωδιές του ψημένου ψωμιού και του γλυκού πόριτζ που έφτιαχναν οι μάγειρες από αποθέματα αποξηραμένων μπιζελιών και γάλακτος σε σκόνη που μας παρείχαν οι σύμμαχοι στην επιφάνεια και τα οποία συγκέντρωναν οι προσκυνητές.

Πρόσθεσα και ένα τρέμουλο για να φανώ πιο πειστική, αλλά η μοναδική απάντηση του ιερέα ήταν ένα επιφυλακτικό «Χμμ».

Μια κίνηση στο πάτωμα του σπηλαίου τράβηξε την προσοχή μου: προσκυνητές, νεοφερμένοι. Δεν μπορούσα παρά να τους κοιτάξω με στρατηγική ματιά. Κάποιοι φορούσαν στολές που με έκαναν να καταλάβω ότι ήταν λιποτάκτες από τον Πρώτο Στρατό. Ήταν όλοι τους νέοι και αρτιμελείς.

«Δεν υπάρχουν βετεράνοι;» ρώτησα. «Δεν υπάρχουν χήρες;»

«Το ταξίδι κάτω από το έδαφος είναι σκληρό», απάντησε ο Άπαρατ. «Πολλοί είναι υπερβολικά γέροι ή αδύναμοι για να μετακινηθούν. Προτιμούν να μείνουν στην άνεση των σπιτιών τους».

Απίθανο. Οι προσκυνητές έρχονταν με πατερίτσες και μπαστούνια, όσο γέροι ή άρρωστοι κι αν ήταν. Ακόμα και ετοιμοθάνατοι, έρχονταν να δουν την Αγία του Ήλιου κατά τις τελευταίες τους μέρες. Έριξα μια επιφυλακτική ματιά πάνω από τον ώμο μου. Μπόρεσα να δω τους Ιερείς Φρουρούς, γενειοφόρους και βαριά οπλισμένους, να

στέκονται φύλακες στην αψιδωτή είσοδο. Ήταν μοναχοί, λόγιοι ιερείς σαν τον Άπαρατ, και κάτω από το έδαφος ήταν τα μοναδικά άτομα που επιτρεπόταν να οπλοφορούν. Πάνω από το έδαφος ήταν οι φύλακες της πύλης, ξεσκεπάζοντας κατασκόπους και άπιστους, προσφέροντας άσυλο σε εκείνους που θεωρούσαν άξιους. Τελευταία, οι αριθμοί των προσκυνητών μειώνονταν και εκείνοι που γίνονταν μέλη μας έδειχναν περισσότερο ακμαίοι παρά θρησκευόμενοι. Ο Άπαρατ ήθελε πιθανούς στρατιώτες, όχι μόνο στόματα για να ταΐζει.

«Θα μπορούσα να πάω εγώ στους αρρώστους και τους ηλικιωμένους», είπα. Ήξερα ότι το επιχείρημα ήταν μάταιο, αλλά εγώ το διατύπωσα. Ήταν σχεδόν αναμενόμενο. «Μια Αγία πρέπει να περπατάει ανάμεσα στον λαό της, όχι να κρύβεται σαν αρουραίος μέσα σε έναν λαβύρινθο».

Ο Άπαρατ χαμογέλασε – το καλοκάγαθο, ανεκτικό χαμόγελο που οι προσκυνητές λάτρευαν και έκανε εμένα να θέλω να ουρλιάξω.

«Σε στιγμές δυσκολίας, πολλά ζώα χώνονται στο έδαφος. Έτσι επιβιώνουν», είπε. «Αφού οι ανόητοι δώσουν τις μάχες τους, οι αρουραίοι είναι εκείνοι που κυβερνούν στους αγρούς και στις πόλεις».

Και τρώνε τους νεκρούς, σκέφτηκα με ένα ρίγος. Λες και μπόρεσε να διαβάσει τις σκέψεις μου, ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου. Τα δάχτυλά του ήταν μακριά και λευκά, και απλώθηκαν πάνω στο μπράτσο μου σαν μια κέρνη αράχνη. Αν ο σκοπός αυτής της κίνησης ήταν να με παρηγορήσει, απέτυχε.

«Υπομονή, Αλίνα Σταρκόφ. Θα ξεσηκωθούμε όταν η στιγμή θα είναι κατάλληλη και όχι νωρίτερα».

Υπομονή. Αυτή ήταν πάντα η συμβουλή του. Αντιστάθηκα στην παρόρμηση να αγγίξω τον γυμνό μου καρπό,

το άδειο σημείο στο οποίο θα έπρεπε να βρίσκονται τα κόκαλα του πουλιού της φωτιάς. Είχα πάρει τα λέπια του θαλάσσιου μαστιγίου και τα κέρατα του ελαφιού, αλλά το τελευταίο κομμάτι στο παζλ του Μορόζοβα έλειπε. Ίσως τώρα να είχαμε τον τρίτο ενισχυτή αν ο Άπαρατ μας είχε δώσει τη βοήθειά του για το κυνήγι ή αν μας άφηνε απλώς να επιστρέψουμε στην επιφάνεια. Αλλά αυτή η έγκριση θα ερχόταν μονάχα με ένα τίμημα.

«Κρυνώνω», επανέλαβα, κρύβοντας τον εκνευρισμό μου. «Θέλω να πάω στο Καζάνι».

Συνοφρυώθηκε.

«Δε μου αρέσει να κάθεται εκεί κάτω με εκείνο το κορίτσι...»

Πίσω μας, οι φρουροί μουρμούριζαν με νευρικήτητα και κατάφερα να διακρίνω μια λέξη. *Ραζρουσά'για*. Έσπρωξα το χέρι του Άπαρατ από πάνω μου και μπήκα στον διάδρομο. Οι Ιερείς Φρουροί στάθηκαν προσοχή. Όπως όλοι οι αδελφοί τους, ήταν ντυμένοι με καφέ ρούχα και φορούσαν τον χρυσό ήλιο, το ίδιο σύμβολο που διακοσμούσε και τον χιτώνα του Άπαρατ. Το δικό μου σύμβολο. Αλλά δε με κοιτούσαν ποτέ ευθέως, δε μου μιλούσαν ποτέ, ούτε και στους άλλους Γκρίσα πρόσφυγες. Αντίθετα, στέκονταν σιωπηλοί στις άκρες των δωματίων και με ακολουθούσαν παντού σαν γενειοφόρες, οπλισμένες σκιές.

«Αυτό το όνομα είναι απαγορευμένο», είπα. Κοιτούσαν ευθεία μπροστά, λες και ήμουν αόρατη. «Το όνομά της είναι Τζένια Σάφιν και θα ήμουν ακόμα αιχμάλωτη του Ντάρκλινγκ, αν δεν ήταν εκείνη». Καμία αντίδραση. Αλλά τους είδα να τσιτώνονται στο άκουσμα του ονόματός της. Ενήλικες άντρες με όπλα φοβούνταν ένα σημαδεμένο κορίτσι. Προληπτικοί βλάκες.

«Ειρήνη, Σάνκτα Αλίνα», είπε ο Άπαρατ, παίρνοντας

τον αγκώνα μου για να με οδηγήσει να διασχίσουμε το πέ-
ρσασμα και να μπορούμε στην αίθουσα ακροάσεων. Η πέτρα
του ταβανιού με τις ασημί φλέβες ήταν σκαλισμένη σε σχή-
μα τριαντάφυλλου και στους τοίχους ήταν ζωγραφισμένοι
Άγιοι με τα χρυσά φωτοστέφανά τους. Θα πρέπει να ήταν
δημιουργήματα των Κατασκευαστών, επειδή καμία συνη-
θισμένη μπογιά δε θα μπορούσε να αντέξει στο κρύο και
στην υγρασία του Λευκού Καθεδρικού. Ο ιερέας κάθισε
σε μια χαμηλή ξύλινη καρέκλα και μου έγνεψε να καθίσω
σε μια άλλη. Προσπάθησα να κρύψω την ανακούφισή μου
καθώς καθόμουν. Ακόμα και όταν στεκόμουν όρθια πολ-
λή ώρα λαχάνιαζα.

Με κοίταξε, παρατηρώντας το χλωμό μου δέρμα, τις
σκούρες μουτζούρες κάτω από τα μάτια μου.

«Σίγουρα η Τζένια θα μπορούσε να κάνει περισσότε-
ρα για σένα».

Είχαν περάσει πάνω από δυο μήνες από τη μάχη μου
με τον Ντάρκλινγκ και δεν είχα αναρρώσει πλήρως. Τα
ζυγωματικά μου διαγράφονταν έντονα στο αποστεωμέ-
νο μου πρόσωπο και τα λευκά μου μαλλιά ήταν τόσο εύ-
θρυπτα, ώστε έδειχναν να αιωρούνται σαν ιστοί αράχνης.
Είχα πείσει τελικά τον Άπαρατ να επιτρέψει στην Τζένια
να με συνοδεύει στις κουζίνες με την υπόσχεση να δου-
λέψει την τέχνη της και να με κάνει πιο ευπαρουσίαστη.
Αυτή ήταν η μοναδική πραγματική επικοινωνία που είχα
με άλλους Γκρίσα εδώ και εβδομάδες. Είχα απολαύσει
την κάθε στιγμή, το κάθε νέο.

«Κάνει το καλύτερο που μπορεί», είπα.

Ο ιερέας αναστέναξε.

«Υποθέτω ότι όλοι μας πρέπει να κάνουμε υπομονή.
Θα θεραπευτείς με τον καιρό. Μέσω της πίστης. Μέσω
της προσευχής».

Με πλημμύρισε ένα ποτάμι οργής. Ήξερε πολύ καλά ότι το μόνο πράγμα που θα με θεράπευε ήταν να χρησιμοποιήσω τη δύναμή μου, αλλά, για να το κάνω αυτό, έπρεπε να γυρίσω στην επιφάνεια.

«Αν με άφηνες να βγω πάνω από το έδαφος...»

«Είσαι υπερβολικά πολύτιμη για εμάς, Σάνκτα Αλίνα, και το ρίσκο είναι πάρα πολύ μεγάλο». Σήκωσε τους ώμους του απολογητικά. «Δε θα φροντίσεις εσύ για την ασφάλειά σου, γι' αυτό πρέπει να το κάνω εγώ».

Έμεινα σιωπηλή. Αυτό ήταν το παιχνίδι που παίζαμε από τότε που με έφεραν εδώ. Ο Άπαρατ είχε κάνει πολλά για μένα. Εκείνος ήταν ο μόνος λόγος για τον οποίο οι Γκρίσα μου είχαν βγει ζωντανοί από τη μάχη με τα τέρατα του Ντάρκλινγκ. Μας είχε προσφέρει ένα ασφαλές καταφύγιο κάτω από το έδαφος. Αλλά κάθε μέρα ο Λευκός Καθεδρικός έμοιαζε περισσότερο με φυλακή παρά με καταφύγιο.

Ένωσε τα δάχτυλά του σχηματίζοντας μια πυραμίδα.

«Έχουν περάσει μήνες και ακόμα δε με εμπιστεύεσαι».

«Σε εμπιστεύομαι», είπα ψέματα. «Φυσικά και σε εμπιστεύομαι».

«Και, ωστόσο, δε με αφήνεις να σε βοηθήσω. Με το πουλί της φωτιάς στην κατοχή σου, όλα αυτά μπορεί να αλλάξουν».

«Ο Ντέιβιντ μελετάει τα ημερολόγια του Μορόζοβα. Είμαι σίγουρη ότι η απάντηση είναι εκεί».

Η σταθερή μαύρη ματιά του Άπαρατ χώθηκε μέσα μου. Υποπτευόταν ότι ήξερα το μέρος όπου βρισκόταν το πουλί της φωτιάς – ο τρίτος ενισχυτής του Μορόζοβα και το κλειδί για να ξεκλειδώσω τη μοναδική δύναμη που θα μπορούσε να νικήσει τον Ντάρκλινγκ και να καταστρέψει το Διάσελο. Και είχε δίκιο. Τουλάχιστον, έτσι ήλπιζα.

Το μοναδικό στοιχείο που είχαμε για την τοποθεσία του ήταν θαμμένο στις ελάχιστες παιδικές μου αναμνήσεις και στην ελπίδα ότι τα σκονισμένα ερείπια του Ντβα Στόλμπα ήταν κάτι περισσότερο από αυτό που έδειχναν. Αλλά είτε είχα δίκιο είτε άδικο, η πιθανή τοποθεσία του πουλιού της φωτιάς ήταν ένα μυστικό που σκόπευα να κρατήσω. Ήμουν απομονωμένη κάτω από το έδαφος, σχεδόν ανίσχυρη, με τους Φρουρούς του Ιερέα να με κατασκοπεύουν. Δε σκόπευα να εγκαταλείψω το μοναδικό πλεονέκτημα που είχα.

«Θέλω μόνο το καλύτερο για σένα, Αλίνα Σταρκόφ. Για σένα και τους φίλους σου. Έχουν μείνει πολύ λίγοι. Αν τους συνέβαινε κάτι...»

«Αφησέ τους ήσυχους», γρύλισα, ξεχνώντας να υποδύομαι τη γλυκιά και την ήρεμη.

Το βλέμμα του Άπαρτ ήταν υπερβολικά ενθουσιώδες για τα γούστα μου.

«Εννοούσα απλώς ότι κάτω από το έδαφος συμβαίνουν ατυχήματα. Ξέρω ότι θα ένιωθες την κάθε απώλεια βαθιά... και είσαι τόσο πολύ *αδύναμη*». Στην τελευταία λέξη, τα χείλη του τεντώθηκαν πάνω από τα ούλα του. Ήταν μαύρα σαν εκείνα ενός λύκου.

Και πάλι με πλημμύρισε η οργή. Από την πρώτη μου μέρα στον Λευκό Καθεδρικό, η απειλή κρεμόταν βαριά στον αέρα, πνίγοντάς με με τη σταθερή πίεση του φόβου. Ο Άπαρτ δεν έχανε ποτέ την ευκαιρία να μου υπενθυμίζει πόσο ευάλωτη ήμουν. Σχεδόν χωρίς να το σκεφτώ, κούνησα τα δάχτυλά μου μέσα στα μανίκια μου. Σκιές απλώθηκαν στους τοίχους της αίθουσας.

Ο Άπαρτ έκανε πίσω στην καρέκλα του. Τον κοίταξα συνοφρυωμένη και προσποιήθηκα την μπερδεμένη.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησα.

Καθάρισε τον λαιμό του, με τα μάτια του να τινάζονται δεξιά και αριστερά.

«Δεν... δεν είναι τίποτα», τραύλισε.

Άφησα τις σκιές να πέσουν. Η αντίδρασή του άξιζε το κύμα ζαλάδας που ερχόταν όταν έκανα αυτό το κόλπο. Και αυτό ήταν μόνο. Μπορούσα να κάνω τις σκιές να πηδάνε και να χορεύουν αλλά τίποτα περισσότερο. Ήταν μια αξιολύπητη ηχώ της δύναμης του Ντάρκκλινγκ, κάποιο απομεινάρι που έμεινε πίσω μετά την αντιπαράθεση που κόντεψε να μας σκοτώσει και τους δύο. Το είχα ανακαλύψει ενώ προσπαθούσα να καλέσω το φως και προσπάθησα να το ακονίσω σε κάτι μεγαλύτερο, κάτι με το οποίο θα μπορούσα να πολεμήσω. Δεν τα είχα καταφέρει. Οι σκιές έμοιαζαν με τιμωρία, φαντάσματα μιας μεγαλύτερης δύναμης που σκοπό είχαν μόνο να με χλευάσουν, η Αγία της απάτης και των κατόπτρων.

Ο Άπαρτ σηκώθηκε, προσπαθώντας να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του.

«Θα πας στα αρχεία», είπε αποφασιστικά. «Λίγος χρόνος αφιερωμένος στην ήσυχη μελέτη και την περισυλλογή θα ηρεμήσει το μυαλό σου».

Έπνιξα ένα βογκητό. Αυτό ήταν στ' αλήθεια τιμωρία – θα περνούσα ώρες μελετώντας άσκοπα παλιά θρησκευτικά κείμενα για πληροφορίες σχετικά με τον Μορόζοβα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, τα αρχεία ήταν υγρά, άθλια και γεμάτα με Ιερείς Φρουρούς.

«Θα σε συνοδεύσω», πρόσθεσε. Γινόταν όλο και καλύτερο.

«Και το Καζάνι;» ρώτησα, προσπαθώντας να κρύψω την απελπισία στη φωνή μου.

«Αργότερα. Η Ράζρον... η Τζένια θα περιμένει», είπε καθώς τον ακολουθούσα στον διάδρομο. «Δε χρειάζεται

να πηγαίνεις στο Καζάνι, ξέρεις. Μπορείς να τη συναντάς εδώ. Ιδιαίτερος».

Κοίταξα τους φρουρούς, που μας ακολουθούσαν. Ιδιαίτερος. Αυτό ήταν αστείο. Αλλά η ιδέα να μην πηγαίνω στις κουζίνες δεν ήταν. Ίσως σήμερα ο κεντρικός αεραγωγός να άνοιγε για περισσότερα από μερικά μόνο δευτερόλεπτα. Ήταν μια μικρή ελπίδα, αλλά ήταν η μόνη που είχα.

«Προτιμώ το Καζάνι», είπα. «Εκεί είναι ζεστά». Του χάρισα το πιο ταπεινό μου χαμόγελο, άφησα το χέιλος μου να τρεμουλιάσει ελαφρώς και πρόσθεσα: «Μου θυμίζει το σπίτι μου».

Του άρεσε αυτό – η εικόνα ενός ταπεινού κοριτσιού, κουρνιασμένη δίπλα σε μια σόμπα, με το στρίφωμα του φορέματός της να σέρνεται στη στάχτη. Κι άλλη ψευδαίσθηση, άλλο ένα κεφάλαιο στο βιβλίο των Αγίων του.

«Πολύ καλά», είπε τελικά.

Μας πήρε πολλή ώρα να κατέβουμε από το μπαλκόνι. Ο Λευκός Καθεδρικός πήρε την ονομασία του από τους αλαβάστρινους τοίχους του και το τεράστιο κεντρικό σπήλαιο όπου τελούσαμε λειτουργίες κάθε πρωί και βράδυ. Αλλά ήταν κάτι πολύ περισσότερο από αυτό – ένα αχανές δίκτυο από τούνελ και σπήλαια, μια υπόγεια πόλη. Μισούσα το κάθε εκατοστό της. Την υγρασία που διαπότιζε τους τοίχους, έσταζε από τα ταβάνια και μαζευτόταν σε σταγόνες στο δέρμα μου. Το κρύο που δεν μπορούσες να κρατήσεις μακριά. Ταμανιτάρια και τα νυχτολούλουδα που άνθιζαν σε ρωγμές και χαραμάδες. Μισούσα τον τρόπο με τον οποίο υπολογίζαμε τον χρόνο: πρωινές λειτουργίες, απογευματινή προσευχή, βραδινές λειτουργίες, ημέρες των Αγίων, ημέρες για νηστεία και ημινηστεία. Αλλά πάνω από όλα μισούσα την αίσθηση ότι ήμουν ένας

μικρός αρουραίος, γλωμός και με κόκκινα μάτια, που έγδερνα τους τοίχους του λαβυρίνθου μου με τα αδύναμα ροζ νύχια μου.

Ο Άπαρατ με οδήγησε να διασχίσουμε τα σπήλαια βόρεια της κεντρικής λεκάνης, όπου εκπαιδεύονταν οι Στρατιώτες του Ήλιου. Καθώς περνούσαμε, ο κόσμος κολλούσε την πλάτη του στον τοίχο ή άπλωνε τα χέρια του για να αγγίξει το χρυσό μου μανίκι. Περπατούσαμε με έναν αργό ρυθμό, αξιοπρεπή – απαραίτητο. Δεν μπορούσα να περπατήσω πιο γρήγορα χωρίς να λαχανιάσω. Το ποίμνιο του Άπαρατ ήξερε ότι ήμουν άρρωστη και έλεγε προσευχές για την υγεία μου, αλλά εκείνος φοβόταν ότι θα επικρατούσε πανικός αν ανακάλυπταν πόσο εύθραυστη –πόσο ανθρώπινη– ήμουν.

Οι Στρατιώτες του Ήλιου είχαν ήδη αρχίσει την εκπαίδευσή τους όταν φτάσαμε. Αυτοί ήταν οι ιεροί πολεμιστές του Άπαρατ, που είχαν κάνει τατουάζ το σύμβολό μου στα μπράτσα και στα πρόσωπά τους. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν λιποτάκτες του Πρώτου Στρατού, αν και άλλοι ήταν απλώς νέοι, γεμάτοι ενθουσιασμό και πρόθυμοι να πεθάνουν. Είχαν βοηθήσει στη διάσωσή μου από το Μικρό Παλάτι και οι απώλειες ήταν μεγάλες. Ιεροί ή μη, δεν μπορούσαν να ανταγωνιστούν τα *νιτσεβόγια* του Ντάρκλινγκ. Ωστόσο, ο Ντάρκλινγκ είχε και ανθρώπινους στρατιώτες και Γκρίσα στην υπηρεσία του, γι' αυτό εκπαιδεύονταν οι Στρατιώτες του Ήλιου.

Τώρα όμως το έκαναν χωρίς αληθινά όπλα, με ψεύτικα σπαθιά και τουφέκια γεμισμένα με κέρνα σφαιρίδια. Οι Στρατιώτες του Ήλιου ήταν ένα διαφορετικό είδος προσκυνητών, που οδηγήθηκαν στη λατρεία της Αγίας του Ήλιου από την υπόσχεση της αλλαγής, πολλοί από αυτούς νέοι και αναποφάσιστοι για τον Άπαρατ και τους

παλιούς τρόπους της Εκκλησίας. Από τότε που έφτασα κάτω από το έδαφος, ο Άπαρτ τους είχε σφίξει ακόμα περισσότερο τα λουριά. Τους χρειαζόταν, αλλά δεν τους εμπιστευόταν απόλυτα. Ήξερα το συναίσθημα.

Ιερείς Φρουροί στέκονταν κατά μήκος των τοίχων, παρακολουθώντας προσεκτικά τη διαδικασία. Οι δικές τους σφαίρες ήταν αληθινές, το ίδιο και οι λεπίδες των σπαθιών τους.

Όταν μπήκαμε στον χώρο της εξάσκησης, είδα ότι είχε συγκεντρωθεί μια ομάδα για να παρακολουθήσει τον Μαλ να ξιφομαχεί με τον Στιγκ, έναν από τους δύο Πυρολάτρες που είχαν επιβιώσει. Είχε χοντρό λαιμό, ήταν ξανθός και δε διέθετε απολύτως καμία αίσθηση του χιούμορ – Φγερντανός μέχρι το κόκαλο.

Ο Μαλ απέφυγε μια καμπύλη φωτιάς, αλλά ο δεύτερος πίδακας φλόγας πέτυχε το πουνάμισό του. Οι παρευρισκόμενοι πήραν μια κοφτή ανάσα. Σκέφτηκα ότι θα οπισθοχωρούσε, αλλά εκείνος επιτέθηκε. Έπεσε κάτω και κυλίστηκε, σβήνοντας τις φλόγες στο έδαφος και σαρώνοντας τα πόδια του Στιγκ. Μέσα σε μια στιγμή, είχε ακινητοποιήσει τον Πυρολάτη μπρούμυτα. Ασφάλισε τους καρπούς του Στιγκ, αποτρέποντας άλλη μια επίθεση.

Οι Στρατιώτες του Ήλιου ξέσπασαν σε χειροκροτήματα και σφυρίγματα επιδοκιμασίας.

Η Ζόγια τίναξε τα στιλπνά μαύρα μαλλιά της πάνω από τον έναν της ώμο.

«Μπράβο, Στιγκ. Είσαι δεμένος και έτοιμος για ψήσιμο».

Ο Μαλ την έκανε να σωπάσει με ένα βλέμμα.

«Περισπασμός, αφοπλισμός, εξουδετέρωση», είπε. «Το κόλπο είναι να μην πανικοβληθείς». Σηκώθηκε και τράβηξε τον Στιγκ όρθιο. «Είσαι καλά;»

Ο Στιγκ ήταν σκυθρωπός, αλλά ένευσε και πήγε να ξιφομαχήσει με μια όμορφη νεαρή στρατιώτη.

«Έλα, Στιγκ», είπε το κορίτσι με ένα πλατύ χαμόγελο. «Δε θα είμαι πολύ σκληρή μαζί σου».

Το πρόσωπο του κοριτσιού ήταν οικείο, αλλά μου πήρε ώρα μέχρι να τη θυμηθώ – η Ρούμπι. Ο Μαλ κι εγώ είχαμε εκπαιδευτεί μαζί της στην Πολίζναγια. Ήταν στο σύνταγμά μας. Τη θυμόμουν γελαστή, εύθυμη, ένα χαρούμενο κορίτσι που συνεχώς φλέρταρε και με έκανε να νιώθω αμήχανη και άχρηστη. Είχε ακόμα το ίδιο εύκολο χαμόγελο, την ίδια μακριά ξανθιά πλεξούδα. Αλλά, ακόμα και από απόσταση, μπορούσα να δω την εγρήγορση, την επιφυλακτικότητα που ερχόταν με τον πόλεμο. Είχε ένα τατουάζ με έναν μαύρο ήλιο στη δεξιά πλευρά του προσώπου της. Ήταν παράξενο να σκέφτομαι ότι ένα κορίτσι που κάποτε καθόταν απέναντί μου στην τραπεζαρία τώρα πίστευε ότι ήμουν θείκη.

Σπάνια ο Άπαρτ ή οι φρουροί του με πήγαιναν στα αρχεία από αυτή τη διαδρομή. Τι είχε αλλάξει σήμερα; Με είχε φέρει εδώ για να δω τα απομεινάρια του στρατού μου και να θυμηθώ το τίμημα των λαθών μου; Για να μου δείξει πόσο λίγοι σύμμαχοι μου είχαν απομείνει;

Παρακολούθησα τον Μαλ να βάζει στρατιώτες να παλέψουν με Γκρίσα. Υπήρχαν οι Λαίλαπες: Η Ζόγια, η Νάντια και ο αδελφός της ο Άντρικ. Μαζί με τον Στιγκ και τον Χάρσοου, αποτελούσαν τους τελευταίους Αιθεριάλκι μου. Αλλά ο Χάρσοου δεν ήταν πουθενά. Πιθανότατα είχε πέσει ξανά για ύπνο, αφού κάλεσε φλόγες για μένα κατά τη διάρκεια της πρωινής προσευχής.

Όσο για τους Κορποράλκι, οι μοναδικοί Καρδιοφροντιστές στην αίθουσα εκπαίδευσης ήταν η Ταμάρ και ο τεράστιος δίδυμος αδελφός της, ο Τόλια. Τους χρωστού-

σα τη ζωή μου, αλλά αυτό το χρέος με έκανε να νιώθω άβολα. Ήταν κοντά στον Άπαρατ, είχαν αναλάβει την εκπαίδευση των Στρατιωτών του Ήλιου και μου έλεγαν ψέματα για μήνες στο Μικρό Παλάτι. Δεν ήμουν σίγουρη τι να σκεφτώ γι' αυτούς. Η εμπιστοσύνη ήταν πολυτέλεια για μένα.

Οι εναπομείναντες στρατιώτες θα έπρεπε να περιμένουν τη σειρά τους για να παλέψουν. Οι Γκρίσα ήταν πολύ λίγοι. Η Τζένια και ο Ντέιβιντ έμεναν απομονωμένοι, ούτως ή άλλως δεν ήταν καλοί στη μάχη. Ο Μαξίμ ήταν Θεραπευτής και προτιμούσε να ασκεί την τέχνη του στο ιατρείο, αν και λίγοι από το ποίμνιο του Άπαρατ εμπιστεύονταν αρκετά τον Γκρίσα για να επωφεληθούν από τις υπηρεσίες του. Ο Σεργκέι ήταν ένας ισχυρός Καρδιοφροντιστής, αλλά μου είχαν πει ότι ήταν πολύ ασταθής για να θεωρηθεί ασφαλές να βρίσκεται κοντά σε μαθητές. Βρέθηκε στη μέση της μάχης όταν ο Ντάρκλινγκ εξάπλωσε την αιφνιδιαστική του επίθεση, είδε το κορίτσι που αγαπούσε να γίνεται κομμάτια από τέρατα. Είχαμε χάσει τον μοναδικό άλλον Καρδιοφροντιστή μας από τα νιτσεβόγια κάπου ανάμεσα στο Μικρό Παλάτι και στο παρεκκλήσι.

Εξαιτίας σου, είπε μια φωνή στο κεφάλι μου. Επειδή τους απογοήτευσες.

Η φωνή του Άπαρατ με έβγαλε από τις ζοφερές σκέψεις μου.

«Το αγόρι υπερβαίνει τα όρια».

Ακολούθησα το βλέμμα του μέχρι τον Μαλ, ο οποίος κινούνταν ανάμεσα στους στρατιώτες, μιλώντας στον έναν ή διορθώνοντας έναν άλλον.

«Τους βοηθά να εκπαιδευτούν», είπα.

«Δίνει εντολές. Ορεσέφ», φώναξε ο ιερέας, γνέφοντάς

του να πλησιάσει. Τσιτώθηκα, κοιτάζοντας τον Μαλ να έρχεται. Ελάχιστες φορές τον είχα δει από τότε που μου είχε απαγορευτεί να βγαίνω από το δωμάτιό μου. Εκτός από τις περιορισμένες επαφές μου με την Τζένια, ο Άπαρατ με κρατούσε απομονωμένη από πιθανούς συμμάχους.

Ο Μαλ έδειχνε διαφορετικός. Φορούσε τα τραχιά ρούχα των χωρικών που αποτελούσαν τη στολή του στο Μικρό Παλάτι, αλλά ήταν πιο αδύνατος, πιο χλωμός από το διάστημα που είχε περάσει κάτω από το έδαφος. Η στενή ουλή στο σαγόνι του έδειχνε πολύ έντονη.

Σταμάτησε μπροστά μας και υποκλίθηκε. Ήταν η πρώτη φορά εδώ και μήνες που μας επιτρεπόταν να πλησιάσουμε τόσο πολύ ο ένας τον άλλον.

«Δεν είσαι ο διοικητής εδώ», είπε ο Άπαρατ. «Ο Τόλια και η Ταμάρ είναι ανώτεροί σου».

Ο Μαλ ένευσε.

«Είναι».

«Τότε γιατί καθοδηγείς εσύ τις ασκήσεις;»

«Δεν καθοδηγώ τίποτα», είπε. «Έχω κάτι να διδάξω. Εκείνοι έχουν κάτι να μάθουν».

Αυτό είναι αλήθεια, σκέφτηκα με πίκρα. Ο Μαλ είχε γίνει πολύ καλός στη μάχη με Γκρίσα. Τον θυμήθηκα μελανιασμένο και ματωμένο να στέκεται πάνω από έναν Λαίλαπα στους στάβλους του Μικρού Παλατιού, με ένα βλέμμα πρόκλησης και περιφρόνησης στα μάτια του. Άλλη μια ανάμνηση που θα ήθελα να σβήσω.

«Γιατί δεν έχουν σημαδευτεί αυτοί οι νεοσύλλεκτοι;» ρώτησε ο Άπαρατ, γνέφοντας προς μια ομάδα που ξιφομαχούσε με ξύλινα σπαθιά κοντά στον απέναντι τοίχο. Κανείς τους δεν πρέπει να ήταν πάνω από δώδεκα χρόνων.

«Επειδή είναι παιδιά», απάντησε ο Μαλ με παγερή φωνή.

«Η επιλογή είναι δική τους. Θα τους αρνιόσουν την ευκαιρία να αποδείξουν την αφοσίωσή τους στον σκοπό μας;»

«Θα τους αρνιόμουν την πιθανότητα να το μετανιώσουν».

«Κανείς δεν έχει αυτή τη δύναμη».

Ένας μυς τρεμούλιασε στο σαγόني του Μαλ.

«Αν χάσουμε, εκείνα τα τατουάζ θα τους στιγματίζουν ως Στρατιώτες του Ήλιου. Είναι σαν να πηγαίνουν από τώρα στο εκτελεστικό απόσπασμα».

«Γι' αυτό δεν υπάρχει το σημάδι ούτε στο δικό σου πρόσωπο; Επειδή έχεις τόσο λίγη πίστη στη νίκη μας;»

Ο Μαλ με κοίταξε και μετά κοίταξε ξανά τον Άπαρατ.

«Φυλάω την πίστη μου για τους Αγίους», είπε σταθερά. «Όχι για ανθρώπους που στέλνουν παιδιά να πεθάνουν».

Τα μάτια του ιερέα μισόκλεισαν.

«Ο Μαλ έχει δίκιο», πετάχτηκα. «Άφησέ τους ασημάδευτους». Ο Άπαρατ με παρατήρησε με εκείνο το σταθερό μαύρο βλέμμα. «Σε παρακαλώ», είπα, «σαν μια ευγενική πράξη σ' εμένα».

Ήξερα πόσο πολύ του άρεσε αυτή η φωνή – απαλή, ξεστή, μια νανουριστική φωνή.

«Τι τρυφερή καρδιά», είπε, πλαταγίζοντας τη γλώσσα του. Αλλά μπορούσα να καταλάβω ότι ήταν ικανοποιημένος. Παρόλο που είχα μιλήσει ενάντια στις επιθυμίες του, αυτή ήταν η Αγία που ήθελε να είμαι, μια στοργική μητέρα, μια παρηγοριά για τον λαό της. Έχωσα τα νύχια μου στην παλάμη μου.

«Η Ρούμπι είναι αυτή, σωστά;» ρώτησα, θέλοντας να αλλάξω θέμα και να αποσπάσω την προσοχή του Άπαρατ.

«Ήρθε πριν από μερικές εβδομάδες», είπε ο Μαλ. «Εί-

ναι καλή – ήρθε από το πεζικό». Χωρίς να το θέλω, ένιωσα μια μικρή ζήλια.

«Ο Στιγκ δε φαίνεται χαρούμενος», είπα, γνέφοντας προς τον Πυρολάτρη που έδειχνε να ξεσπάει τον θυμό του για την ήττα του πάνω στη Ρούμπι. Το κορίτσι έκανε ό,τι μπορούσε για να αντέξει, αλλά ήταν προφανές ότι εκείνος ήταν καλύτερός της.

«Δεν του αρέσει να χάνει».

«Δε νομίζω ότι ιδρωσες καν».

«Όχι», είπε. «Είναι πρόβλημα».

«Γιατί αυτό;» ρώτησε ο Άπαρατ.

Τα μάτια του Μαλ στράφηκαν σ' εμένα για ένα δευτερόλεπτο.

«Μαθαίνεις περισσότερα χάνοντας». Σήκωσε τους ώμους του. «Τουλάχιστον είναι εδώ ο Τόλια για να με κάνει συνεχώς σκόνη».

«Πρόσχε τη γλώσσα σου», είπε απότομα ο Άπαρατ.

Ο Μαλ τον αγνόησε. Ξαφνικά έβαλε δυο δάχτυλα στα χείλη του και σφύριξε δυνατά.

«Ρούμπι, αφήνεις τον εαυτό σου εκτεθειμένο!»

Πολύ αργά. Η πλεξούδα της είχε πάρει φωτιά. Ένας άλλος νεαρός στρατιώτης έτρεξε κοντά της με έναν κουβά νερό και τον άδειασε πάνω στο κεφάλι της.

Μόρφασα.

«Προσπάθησε να μην τους ξεροψήσεις πολύ».

Ο Μαλ υποκλίθηκε.

«Μόι σοβερενάι». Επέστρεψε στους στρατιώτες.

Αυτός ο τίτλος. Τον είπε χωρίς την πίκρα που έδειχνε ότι αισθανόταν στην Ος Άλτα, αλλά και πάλι με χτύπησε σαν γροθιά στο στομάχι.

«Δε θα έπρεπε να σου απευθύνεται έτσι», παραπονέθηκε ο Άπαρατ.

«Γιατί όχι;»

«Ήταν ο τίτλος του Ντάρκλινγκ και δεν είναι κατάλληλος για μια Αγία».

«Τότε πώς πρέπει να με αποκαλεί;»

«Δε θα έπρεπε να σου απευθύνεται ευθέως καθόλου». Αναστέναξα.

«Την επόμενη φορά που θα έχει κάτι να πει, θα τον βάλω να μου γράψει ένα γράμμα».

Ο Άπαρατ σούφρωσε τα χείλη του.

«Είσαι ανήσυχη σήμερα. Νομίζω ότι μία επιπλέον ώρα στην ηρεμία των αρχείων θα σου κάνει καλό».

Ο τόνος του έκρυβε επίπληξη, λες και ήμουν ένα γκρι-νιάρικο παιδί που δεν ήθελε να πάει για ύπνο. Σκέφτηκα το Καζάνι και πίεσα τον εαυτό μου να χαμογελάσει.

«Είμαι σίγουρη ότι έχεις δίκιο». *Περισπασμός, αφοπλισμός, εξουδετέρωση.*

Καθώς μπήκαμε στον διάδρομο που θα μας οδηγούσε στα αρχεία, κοίταξα πάνω από τον ώμο μου. Η Ζόγια είχε ρίξει έναν στρατιώτη ανάσκελα και τον στριφογύριζε σαν χελώνα, με το χέρι της να διαγράφει νωθρούς κύκλους στον αέρα. Η Ρούμπι μιλούσε στον Μαλ, με ένα πλατύ χαμόγελο και ενθουσιώδη έκφραση. Αλλά ο Μαλ κοιτούσε εμένα. Στο αδύναμο φως του σπηλαίου, τα μάτια του είχαν ένα βαθύ και σταθερό μπλε, το χρώμα που υπάρχει στο κέντρο της φλόγας.

Γύρισα και ακολούθησα τον Άπαρατ, επιταχύνοντας το βήμα μου, προσπαθώντας να μετριάσω το σφύριγμα στους πνεύμονές μου. Σκέφτηκα το χαμόγελο της Ρούμπι, την καψαλισμένη της πλεξούδα. Καλό κορίτσι. Φυσιολογικό κορίτσι. Αυτό χρειαζόταν ο Μαλ. Ακόμα κι αν δεν είχε ήδη βρει κάποια άλλη, κάποια στιγμή θα το έκανε. Και κάποια μέρα θα ήμουν ένας αρκετά καλός άνθρω-

πος ώστε να εύχομαι το καλύτερο για εκείνον. Όχι σήμερα όμως.

ΒΡΗΚΑΜΕ ΤΟΝ ΝΤΕΪΒΙΝΤ καθώς έμπαινε στα αρχεία. Ως συνήθως, είχε τα χάλια του – τα μαλλιά του πετάγονταν προς κάθε κατεύθυνση, τα μανίκια του ήταν λεκιασμένα με μελάνι. Είχε ένα ποτήρι με ζεστό τσάι στο ένα χέρι και μια φρυγανιά χωμένη στην τσέπη του.

Τα μάτια του τινάχτηκαν από τον Άπαρατ στους Ιερείς Φρουρούς.

«Κι άλλη αλοιφή;» ρώτησε.

Σε αυτό, ο Άπαρατ σούφρωσε ελαφρώς τα χείλη του. Η αλοιφή ήταν ένα μείγμα που είχε φτιάξει ο Ντέιβιντ για την Τζένια. Μαζί και με τις δικές της προσπάθειες, είχε βοηθήσει να εξαφανιστούν κάποιες από τις χειρότερες ουλές της, αλλά οι πληγές από τα νιτσεβόγια δεν επούλωνονταν ποτέ τελείως.

«Η Σάνκτα Αλίνα ήρθε για να περάσει το πρωί της με μελέτη», δήλωσε ο Άπαρατ με μεγάλη επισημότητα.

Το σώμα του Ντέιβιντ συσπάστηκε με έναν τρόπο που θύμιζε αόριστα σήκωμα των ώμων καθώς περνούσε από μια είσοδο.

«Αλλά θα έρθεις στο Καζάνι αργότερα;»

«Θα στείλω φρουρούς να σε συνοδεύσουν σε δυο ώρες», είπε ο Άπαρατ. «Η Τζένια Σάφιν θα σε περιμένει». Τα μάτια του εξέτασαν το καταβεβλημένο πρόσωπό μου. «Πες της να δώσει μεγαλύτερη προσοχή στη δουλειά της».

Έκανε μια βαθιά υπόκλιση και εξαφανίστηκε στο τούνελ. Κοίταξα γύρω μου στο δωμάτιο και ελευθέρωσα μια μεγάλη, αποκαρδιωμένη ανάσα. Κανονικά θα έπρεπε να μου αρέσει να βρίσκομαι στα αρχεία, ένα μέρος γεμάτο

με τη μυρωδιά του μελανιού, του απαλού γρατζουνίσματος της πένας πάνω στο χαρτί. Αλλά αυτό ήταν το κρησφύγετο των φρουρών – ένας κακοφωτισμένος λαβύρινθος από καμάρες και κίονες σκαλισμένους σε λευκό βράχο. Ο Ντέιβιντ κόντεψε να χάσει την ψυχραιμία του την πρώτη φορά που είχε δει αυτές τις μικρές θολωτές εσοχές, κάποιες από αυτές γκρεμισμένες, όλες τους γεμάτες με αρχαία βιβλία και χειρόγραφα, με τις σελίδες τους μαύρες από τη μούχλα, τις ράχες τους φουσκωμένες από την υγρασία. Τα σπήλαια ήταν τόσο υγρά, ώστε είχαν σχηματιστεί νερόλακκοι στο έδαφος.

«Δεν μπορεί... δεν μπορεί να κρατούσες τα ημερολόγια του Μορόζοβα εδώ», είχε σχεδόν ουρλιάξει. «Είναι ένας βάλτος».

Τώρα ο Ντέιβιντ περνούσε τις μέρες του και τις περισσότερες νύχτες του στα αρχεία, μελετώντας τα γραπτά του Μορόζοβα, καταγράφοντας θεωρίες και σκίτσα σε ένα δικό του σημειωματάριο. Όπως οι περισσότεροι άλλοι Γκρίσα, είχε πιστέψει ότι τα ημερολόγια του Μορόζοβα είχαν καταστραφεί μετά τη δημιουργία του Διάσελου. Αλλά ο Ντάρκλινγκ δε θα άφηνε ποτέ μια τέτοια γνώση να χαθεί. Είχε κρύψει τα ημερολόγια και, παρόλο που δεν είχε καταφέρει ποτέ να λάβω μια ευθεία απάντηση από τον Άπαρατ, ο ιερέας τα είχε ανακαλύψει με κάποιον τρόπο στο Μικρό Παλάτι και μετά τα έκλεψε όταν ο Ντάρκλινγκ είχε αναγκαστεί να δραπετεύσει από τη Ράβκα.

Κάθισα σε ένα скаμνί απέναντι από τον Ντέιβιντ. Είχε σύρει μια καρέκλα και ένα τραπέζι στην πιο στεγνή από τις σπηλιές και είχε φορτώσει ένα από τα ράφια με επιπλέον λάδι για τα φανάρια του και με τα βότανα και τα συστατικά που χρησιμοποιούσε για να φτιάξει την αλοι-

φή της Τζένια. Συνήθως, ήταν σκυμμένος πάνω από κάποια φόρμουλα ή μαστόρευε κάτι και δε σήκωνε το βλέμμα του για ώρες, αλλά σήμερα έδειχνε να μην μπορεί να μείνει σε ένα σημείο, τακτοποιώντας τα μελάνια του, παίζοντας νευρικά με το ρολόι τσέπης που είχε αφήσει πάνω στο τραπέζι.

Ξεφύλλισα νωθρά ένα από τα ημερολόγια του Μορόζοβα. Είχα καταλήξει να τα μισώ – άχρηστα, μπερδεμένα και, το πιο σημαντικό, *ημιτελή*. Περιέγραφε την υπόθεσή του σχετικά με τους ενισχυτές, την παρακολούθηση του ελαφιού, το ταξίδι δύο χρόνων πάνω σε ένα φαλαινοθηρικό καθώς αναζητούσε το θαλάσσιο μαστίγιο, τις θεωρίες του για το πουλί της φωτιάς και μετά... τίποτα. Είτε κάποια ημερολόγια έλειπαν είτε ο Μορόζοβα δεν είχε ολοκληρώσει τη δουλειά του.

Η προοπτική να βρω και να χρησιμοποιήσω το πουλί της φωτιάς ήταν από μόνη της αρκετά αγχωτική. Αλλά η ιδέα ότι μπορεί να μην υπήρχε, ότι μπορεί να αναγκάζομαι να αντιμετωπίσω ξανά τον Ντάρκλινγκ χωρίς αυτό; Η σκέψη ήταν υπερβολικά τρομακτική για να τη συλλογιστώ, γι' αυτό απλώς την έδιωχνα από το μυαλό μου.

Ανάγκασα τον εαυτό μου να γυρίσει τις σελίδες. Ο μόνος τρόπος που είχα για να υπολογίζω τον χρόνο ήταν το ρολόι του Ντέιβιντ. Δεν ήξερα πού το είχε βρει, πώς το είχε κάνει να δουλέψει ή αν η ώρα στην οποία το είχε ρυθμίσει είχε κάποια σχέση με την ώρα στην επιφάνεια, αλλά αγριοκοίταξα το καντράν και ευχήθηκα ο δείκτης των λεπτών να κινούνταν πιο γρήγορα.

Οι Ιερείς Φρουροί έρχονταν και έφευγαν, και πάντα μας παρακολουθούσαν ή ήταν σκυμμένοι πάνω στα κείμενά τους. Η δουλειά τους ήταν να ρίχνουν φως σε χειρόγραφα, να μελετάνε ιερά κείμενα, αλλά αμφέβαλλα ότι

αυτός ήταν ο κύριος όγκος της δουλειάς τους. Το δίκτυο κατασκοπών του Άπαρατ εκτεινόταν σε όλη τη Ράβκα και αυτοί οι άντρες θεωρούσαν ότι ο προορισμός τους ήταν να το διατηρήσουν, να αποκρυπτογραφούν μηνύματα, να συγκεντρώνουν πληροφορίες, να χτίσουν τη λατρεία μιας νέας Αγίας. Ήταν δύσκολο να μην τους συγκρίνω με τους δικούς μου Στρατιώτες του Ήλιου, οι περισσότεροι από αυτούς νέοι και αναλφάβητοι, αποκλεισμένοι από τα παλιά μυστήρια που περιφρουρούσαν αυτοί οι άντρες.

Όταν δεν μπορούσα να αντέξω άλλες από τις ασυναρτησίες του Μορόζοβα, στριφογύρισα στη θέση μου, προσπαθώντας να κάνω την πλάτη μου να ξεπιαστεί. Μετά κατέβασα μια παλιά συλλογή με αυτό που ως επί το πλείστον ήταν συζητήσεις γύρω από την προσευχή, αλλά που, όπως αποδείχτηκε, περιείχε επίσης και μια εκδοχή του μαρτυρίου του Σανκτ Ίλια.

Σε αυτή την εκδοχή, ο Ίλια ήταν λιθοδόμος και ο γιος του γείτονά του είχε παγιδευτεί κάτω από το αλόγό του – αυτό ήταν καινούργιο. Συνήθως το αγόρι τραυματιζόταν από ένα άροτρο. Αλλά η ιστορία τελείωνε όπως όλες οι άλλες: Ο Ίλια έφερε το αγόρι πίσω από τα πρόθυρα του θανάτου και, για τον κόπο του, οι στρατιώτες τον πέταξαν στο ποτάμι αλυσοδεμένο. Κάποιες ιστορίες ισχυριζόνταν ότι δε βυθίστηκε ποτέ αλλά κατέληξε επιπλέοντας στη θάλασσα. Άλλες ορκίζονταν ότι το πτώμα του είχε εμφανιστεί έπειτα από μέρες σε ένα αμμώδες αβαθές σημείο χιλιόμετρα μακριά, ενώ ήταν διατηρημένο στην εντέλεια και μύριζε τριαντάφυλλα. Τις ήξερα όλες και καμιά τους δεν έλεγε λέξη για το πουλί της φωτιάς ούτε έδειχνε ότι το Ντβα Στόλμπα ήταν το σωστό μέρος για να αρχίσουμε να το ψάχνουμε.

Όλες μας οι ελπίδες για να βρούμε το πουλί της φω-

τίας βρίσκονταν σε μια παλιά εικόνα: του Αλυσοδεμένου Σανκτ Ίλια, να περιβάλλεται από το ελάφι, το θαλάσσιο μαστίγιο και το πουλί της φωτιάς. Πίσω του διακρίνονταν βουνά, μαζί με έναν δρόμο και μια αψίδα. Αυτή η αψίδα είχε πέσει πριν από πολλά χρόνια, αλλά σκεφτόμουν ότι θα μπορούσαμε να βρούμε τα ερείπια στο Ντβα Στόλμπα, όχι μακριά από τους οικισμούς στους οποίους είχαμε γεννηθεί ο Μαλ κι εγώ. Τουλάχιστον αυτό πίστευα τις καλές μου μέρες. Σήμερα, δεν ένιωθα και τόσο σίγουρη ότι ο Ίλια Μορόζοβα και ο Σανκτ Ίλια ήταν το ίδιο άτομο. Δεν άντεχα να κοιτάζω πια τα αντίτυπα του *Ιστοριού Σάνκτ'για*. Βρίσκονταν σε μια μονχλιασμένη στοίβα σε μια ξεχασμένη γωνιά και δεν έμοιαζαν τόσο με οiwονούς κάποιας μεγάλης μοίρας όσο με παιδικά βιβλία που ήταν πια εκτός μόδας.

Ο Ντέιβιντ σήκωσε το ρολόι του, το άφησε κάτω, το έπιασε ξανά, έριξε ένα μελανοδοχείο και μετά το σήκωσε με νευρικά δάχτυλα.

«Τι έχεις πάθει σήμερα;» ρώτησα.

«Τίποτα», είπε απότομα.

Τον κοίταξα βλεφαρίζοντας.

«Το χείλος σου αιμορραγεί».

Το σκούπισε με την παλάμη του και το αίμα μαζεύτηκε ξανά. Θα πρέπει να το δάγκωσε. Δυνατά.

«Ντέιβιντ...»

Χτύπησε τις αρθρώσεις του πάνω στο γραφείο και παραλίγο να αναπηδήσω. Υπήρχαν δυο φρουροί πίσω μου. Ακριβείς και τρομακτικοί όπως πάντα.

«Πάρε», είπε ο Ντέιβιντ, δίνοντάς μου ένα μικρό τενεκεδένιο κουτί. Προτού προλάβω να το πάρω, το είχε αρπάξει ένας φρουρός.

«Τι κάνεις;» ρώτησα θυμωμένα. Αλλά ήξερα. Τίποτα

δεν περνούσε ανάμεσα σ' εμένα και τους άλλους Γκρίσα χωρίς να ελεγχθεί διεξοδικά. Για την ασφάλειά μου, φυσικά.

Ο Ιερέας Φρουρός με αγνόησε. Πέρασε τα δάχτυλά του από το πάνω και το κάτω μέρος του κουτιού, το άνοιξε, μύρισε το περιεχόμενο, επιθεώρησε το καπάκι, μετά το έκλεισε και μου το έδωσε πίσω χωρίς να πει λέξη. Το τράβηξα απότομα από το χέρι του.

«Ευχαριστώ», είπα ειρωνικά. «Και ευχαριστώ κι εσένα, Ντέιβιντ».

Εκείνος είχε ήδη σκύψει ξανά πάνω από το σημειωματάριό του, φαινομενικά χαμένος μέσα σε αυτό που διάβαζε. Αλλά έσφιγγε την πένα του τόσο δυνατά, ώστε σκέφτηκα ότι μπορεί να έσπαγε.

Η ΤΖΕΝΙΑ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕ στο Καζάνι, το αχανές, σχεδόν ολοστρόγγυλο σπήλαιο στο οποίο ετοιμαζόταν το φαγητό για όλους στον Λευκό Καθεδρικό. Οι καμπύλοι τοίχοι του ήταν διάστικτοι με πέτρινες εστίες, υπενθυμίσεις του αρχαίου παρελθόντος της Ράβκα, για τις οποίες το προσωπικό της κουζίνας παραπονιόταν ότι δεν ήταν τόσο βολικές όσο οι σόμπες μαγειρέματος και οι φούρνοι στην επιφάνεια. Οι γιγάντιες σούβλες είχαν φτιαχτεί για μεγάλο κυνήγι, αλλά οι μάγειρες σπάνια είχαν πρόσβαση σε φρέσκο κρέας. Έτσι, σέρβιραν παστό χοιρινό, στιφάδο με λαχανικά και ένα παράξενο ψωμί φτιαγμένο από ένα τραχύ γκριζό αλεύρι που είχε την αμυδρή γεύση κερασιών.

Οι μάγειρες είχαν σχεδόν συνηθίσει την Τζένια ή, τουλάχιστον, δε ζάρωναν φοβισμένοι και δεν άρχιζαν να προσεύχονται πλέον όταν την έβλεπαν. Τη βρήκα να ζεσταίνεται σε μια εστία στον απέναντι τοίχο του Καζανιού. Αυ-

τό είχε γίνει το σημείο μας και οι μάγειρες άφηναν μια μικρή κατσαρόλα με πόριτζ ή σούπα εκεί για εμάς κάθε μέρα. Καθώς πλησίαζα με την ένοπλη συνοδεία μου, η Τζένια άφησε το σάλι της να πέσει και οι φρουροί που βρίσκονταν δεξιά και αριστερά μου κοκάλωσαν. Γύρισε το ένα και μοναδικό μάτι που της είχε απομείνει προς τα πάνω και σύριξε σαν γάτα. Εκείνοι οπισθοχώρησαν και στάθηκαν δίπλα στην είσοδο.

«Υπερβολικό;» ρώτησε.

«Ακριβώς όσο χρειαζόταν», απάντησα, θαυμάζοντας τις αλλαγές επάνω της. Αν μπορούσε να γελάσει με τον τρόπο με τον οποίο αντιδρούσαν εκείνοι οι βλάκες όταν την έβλεπαν, ήταν πολύ καλό σημάδι. Παρόλο που η αλοιφή που είχε δημιουργήσει ο Ντέιβιντ για εκείνη είχε βοηθήσει, ήμουν σίγουρη ότι τα περισσότερα εύσημα ανήκαν στην Ταμάρ.

Για εβδομάδες αφότου είχαμε φτάσει στον Λευκό Καθεδρικό, η Τζένια αρνιόταν να βγει από το δωμάτιό της. Παρέμενε ξαπλωμένη εκεί, στο σκοτάδι, απρόθυμη να κουνηθεί. Υπό την επίβλεψη των φρουρών, της είχα μιλήσει, την είχα καλοπιάσει, είχα προσπαθήσει να την κάνω να γελάσει. Δεν είχα καταφέρει τίποτα. Στο τέλος, η Ταμάρ ήταν εκείνη που την είχε δελεάσει να βγει, απαιτώντας να μάθει τουλάχιστον να προστατεύει τον εαυτό της.

«Γιατί σε νοιάζει;» είχε ψελλίσει η Τζένια, τραβώντας τις κουβέρτες πάνω από το κεφάλι της.

«Δε με νοιάζει. Αλλά αν δεν μπορείς να πολεμήσεις, είσαι βάρος».

«Δε με νοιάζει, αν τραυματιστώ».

«Νοιάζει εμένα», διαμαρτυρήθηκα.

«Η Αλίνα πρέπει να προστατεύει τον εαυτό της», είπε η Ταμάρ. «Δε γίνεται να προσέχει εσένα».

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. ΚΛΗΤΕΥΤΡΙΑ. ΑΓΙΑ.

Η μοίρα του έθνους εξαρτάται από μια τοκαρισμένη Κλητεύτρια του Ήλιου, έναν ατιμασμένο ανιχνευτή και τα απομεινάρια ενός κάποτε μεγάλου μαγικού στρατού.

Ο Ντάρκλινγκ κυβερνά από τον σκιώδη θρόνο του, ενώ η αποδυναμωμένη Αλίνα Σταρινόφ προσπαθεί να αναρρώσει από τη μάχη τους κάτω από την αμφίβολη προστασία όλων εκείνων που τη λατρεύουν ως Αγία. Τώρα οι ελπίδες της εναποτίθενται στη μαγεία ενός αρχαίου πλάσματος, που έχει εξαφανιστεί εδώ και πολλά χρόνια, και στην πιθανότητα ένας παρόνομος πρίγκιπας να είναι ζωντανός.

Καθώς οι σύμμαχοι και οι εχθροί της οδεύουν προς τον πόλεμο, μόνο η Αλίνα στέκεται ανάμεσα στη χώρα της και ένα όλο και μεγαλύτερο κίημα σκότους που θα μπορούσε να καταστρέψει τον κόσμο. Για να κερδίσει αυτή τη μάχη, πρέπει να αποκτήσει τη δύναμη ενός θρύλου – αλλά το να καταφέρει να αποκτήσει το πουλί της φωτιάς μπορεί να είναι η καταστροφή της.

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-4582-7

9 786180 145827

ΚΩΔ. ΠΡΟΣΩΠ. 25743

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr